

Emil Bock: Aktuális analógiák

Részlet Emil Bock A három év című könyvéből

A nagyheti dráma planetáris fokozatainak idők feletti jelentősége van. Az emberiség történetének döntő jelentőségű fordulópontjain részletekbe menően aktuálissá válik. Ilyenkor átlátszó lesz őskép jellegű törvényszerűsége mindannak, ami ekkor Jeruzsálemben történelmileg végbement. Egész korok felismerhetik benne magukat. Így van ez a mi korunk apokaliptikus sorsviharaiban is. Egy nagyszabású passióhetet élünk át.

A népeket átjáró, háborúban külsőleg megnyilvánuló vagy csak belsőleg érezhető izgalmaknak és megpróbáltatásoknak okai csak látszólag vannak a fizikai szinten. Valójában abból származnak, hogy érzékfeletti erők és lények nagy erővel vonulnak be a földi létbe. Krisztus újraeljövele olyan, mint egy kozmikus nagy bevonulás Jeruzsálembé. Az emberiség homályosan érzi a szellemi világ betörését. Korunk háborúért és békéért kiáltozó lármájában a „hozsánna” és a „feszítsd meg” keveredik. De mert a lelkeket a materiális megszokottság tartja hatalmában, a gyűlölet kiáltásai erősen elnyomják a dicsérő éneket.

Érezhetően nyilvánul meg körülöttünk a Nagyhétfő törvénye. A tradicionális szellemi élet krízishez érkezett. Sok minden, ami nemrég még virágzani látszott, és amit nagyra becsültek, egyszerre csak úgy áll előttünk, mint elszáradt fa. Sok templom összeomlik. Csak az marad fenn, ami igazán valódi. A sors napja kérlelhetetlenül napfényre hozza mindazt, ami idejét múlta, és ami elfajult.

A Mars-erők felgyújtják az apokalipszis fáklyáját. Aki át tud hatolni az események felszínén, az látja, hogy a külső harcok mögött szellemi csaták folynak. A fény harca folyik a sötétség ellen a földi emberek feje fölött, s itt a Földön az a nagy veszély forog fenn, hogy azok is a sötétség oldalára állnak, akik ha elég éberek volnának, a fényért harcolhatnának. Mindezek ellenére győzelmes lehet egy kis csapat, amelyik a szellemi Nap szolgálatába szegődik. Ők – mint a tanítványok az Olajfák hegyén – küzdelmük szellemi visszhangjaként, apokaliptikus bepillantást nyerhetnek a jövőbe, ami megismerteti velük nehéz harcaik és szenvedéseik értelmét.

Egyre világosabbá válik az emberek előtt, hogy belső döntések előtt állnak. Vagy megtalálják az utat a lélekkel telített vallásosság szent hangulatához, vagy beletaszítja őket a nyugtalanság és idegesség átka a szellemi elsötétülés szakadékába. Választanunk kell Mária Magdolna és Júdás között.

Lassanként alig lesz már olyan ember, akit a sors nehézségei közepette meg ne érintett volna Nagycsütörtök titka a jövő reménysugarával, legalábbis pillanatokra. Csak az a kérdés, hogy tudata helytáll-e, hogy felébred-e, mint Jánosé, vagy a getsemánabeli álmom tompaságába süllyed-e, mint Péteré, aki megtagadta az Urat, vagy éppenséggel a démonok zsákmányává válik, mint Júdásé, aki elárulta őt.

Korunk tulajdonképpeni titka az, hogy Krisztus újra itt van az emberek között. Üldözhetik a keresztény egyházakat, kiirthatják a kereszténységet, magát Krisztust legfeljebb újra megkorbácsolhatják, töviskoronát tehetnek a fejére, keresztre feszíthetik. Ezt nemcsak az ellenfelek teszik, hanem a keresztények is. Nem csoda, hogy a Nap elsötétedik, és az elemek lázonganak. Isten haragja büntető viharaival tölti be a világot. Mégis, mindennek rejtett belső oldala a végtelen isteni szeretet. Krisztus, aki maga a kozmikus szeretet, ismét meghal a mi világunkért, azoknak is üdvére, akik üldözik, és keresztre feszítik.

Végül az egész emberiség várakozva és reménykedve áll egy sír előtt. Hatni kezd Nagyszombat törvénye. Nemcsak a gyárak és áruházak tartoznak azokhoz a sziklákhoz, amelyek Krisztus és vele együtt az ember igazi képét a sírban tartják, hanem a templomok is. Mindaz, ami az ember lényében megkeményedett, maga a sziklásír. Vajon egy Húsvét reggel előestéjén vagyunk, vagy hiába megyünk át minden megpróbáltatáson és szenvedésen? Azt gondolhatnánk, hogy az emberiség a katasztrófák közepette – amiket saját maga idézett elő – távolabb áll a feltámadás titkától, mint valaha. De már akkor is egészen Húsvét reggelig tartott a földrengés, s így remélhetjük, hogy korunk föld- és lélekrengeiben is benne van az Úr angyala, aki elhengeríti a követ a sír elől.

Emil Bock: A három év, Genius kiadó, 370-372. oldal

A könyv kapható az Antropozófiai Társaságban és a Keresztény Közösségben